

AZ ÉLET ÚTJÁT MUTATOD NEKEM

*Elköszönés a szombathelyi hívektől. P. Kercza Csaba Asztrik OFM
2019.06.19.-2025.08.08.*

A hála a élek legszebb virága. Ezt a szentimentális rezdülésekkel is olvasható mondatot P. Huszár Imre Jeromos atyától tanultam, még mielőtt megkezdtem szerzetesi életemet 1989-ben. Közben hullámozt bennem ez a mondat és azt vettem észre szent Ágoston temetési beszédét elemezve és megszívlevél, hogy jobb, ha az ember sír, amikor itt az ideje, mintha keményszívű-

seget színlel és csak később kapja rajta magát.

A férfiatól – úgy hisszük tévesen – nincs elvárva, hogy tájékozottak legyenek az érzelmek világában, de szent Pál - ez az *igazi krisztusi szívű lelkipásztor* - azt tanácsolja, hogy Krisztus érzései legyenek ott a szívünkben. Ezért felvállalom az Úrban a könnyeimet, melyeket magamért, értetek és miattatok is hullatok. No, de nem abból a meggyőződésből, hogy jobb, nemesebb, bölcsebb vagy igazabb vagyok, mint ti, hanem éppen azért mert olykor a napnál világosabb és fájdalmasabb a felismerés, hogy mennyi fájdalmat okoztam Jézusnak pusztán azzal, hogy úgy gondoltam: tudom. Hogy „tudom!”, hogy mit és hogyan akarok tenni, hogy ebből azt hittem, hogy már tudom is, hogy mit és hogyan kell tennem. Nem! Az Isten akarata a mi akaratunkhoz képest egészen más: szent. Példának okáért a rózsafüzér húsz titkából csak néhány akad, amiben Jézus csinál valamit és nem vele történik vagy vele csinálják. Amit leginkább csinál az az evangélium és azt is az Atya akarata szerinti léttel teszi. Ezzel tanúskodik az Atya szeretetéről és az Ő Atyja iránti szeretetéről, és ez a hűséges szeretet a mi menedékünk. Ez a kérdésem magam felé is, amikor egyenleget igyekszem vonni az isteni kegyelem és az én teljesítményem között, hogy az elmúlt öt év alatt, vajon megkaptatok-e az üzenetet, sikerült-e elétek élni azt, hogy Jézusért élje-

tek? Az én és a ti életetek rendkívül törekeny, talán néhányan szeretnétek, hogy ne legyen törekeny, talán aki fiatal és erős, az azt hiszi, hogy mindig így marad, talán van fiatal, akinek már jártányi ereje sincs, miközben a környezete azt szajkózza, hogy mi baja is lehet, hiszen fiatal, hiszen milyen „jó világban” [kényelmesben] van, „Mi baja lehet?”; „Ugyan már, ne nyafogjon!”; ja, és: „Bezzeg az én időmben!” és „Milyen fából vannak ezek a lények faragva?” és megbotránkozunk egymásban ahelyett, hogy saját haszonleső elvárásainkban botránkoznánk, botlanánk el vagy esnénk hanyatt! Ha egy embernek nem kell segítség, akkor nincs szüksége Istenre sem! Öt éve, hogy itt vagyok köztetek, de még csak olyat láttam, hogy valaki balesetet szenvedett a kocsijával és a kárvallottat meghívta a szentmisére egy fiatal hívő. És egy feleségről tudok, aki szabadegyházias férjét invitálta a liturgiába. A hálómbe ők akadtak. Felmerülhet a kérdés, hogy Jézust sikerült-e valakikkel megismertetnünk, megszerettetnünk? Nem volna jó, ha így maradna! Nem jó, ha konzerválásra vagyunk berendezkedve.

Köztetek élhettem meg karácsonyaimat, húsvétjaimat, az isteni misztériumokat, ezüstmisémet, rákos betegséget és a belőle való gyógyulás tünetmentes állapotát, a pacemaker-beültetést, valamint szent Ferenc atyánk 800-asait: a regula, a stigmatizáció, a naphimnusz évfordulóit és kegyelmeit. És közben imádkozhattam a zsoltárt veletek és értetek a zsolozsmában: „Az élet útját mutatod nekem”. Úgy tudom elképzelni a zsoltárost, hogy: áll égre emelt tekintettel és várja a szavakat a folytatáshoz.

Az élet útja most tovább vezet innen. Sokan keresik a „Mi okból?” kérdésekre a választ. Én inkább a „Mi célból?” kérdésre várom a választ. Kérdeztem is Jézustól, hogy mire számítsak. Válaszának egy részét elmondhatom nektek is: Mutatott egy üres és szép fehér lapot súrolófényben állva. Búcsúzásom egyszerű, szent Ferenc atyánk szavaival, hálás szívvel köszönök el tőletek: „Az Úr adjon nektek békét!”.

Viva lectio est vita bonorum!

In memoriam P. Dr. (ThD és PhD) Sill Aba Ferenc OFM

(1925. augusztus 12. – 2018. április 5.)

Születésének centenáriumán tisztelgünk és emlékezünk. A Teremtő bölcs és egyben könyörületes rendelése, hogy eltakarja az ember szeme elől a jövőt és megadja az emlékezés gyönyörűségét és a reménység varázsát.

Hosszú utat tett meg születési helyétől (a trianoni békediktátum következtében elcsatolt Csallóközben lévő Csütörtökhely nevű mezővárosból) egy öt gyermekes család harmadik fiújaként. Mindig jóérzéssel emlegette a „porosznevelési módszer” megtapasztalását: „már gyermekkorom is a kötelességteljesítésre készített fel”. Igen sok és sokféle változást/történést élt meg: szülőföldjétől meg kellett válnia, papi-szerzetesi hivatására háborús körülmények között készült, majd a szerzetesrendek feloszlásával bizonytalanra vált sorsa, de mégis pap lehetett a vallásüldözés viharában, aztán több évtizedes példamutató lelkipásztori és tudományos munkáját megkoronázva, visszatérhetett teológusi indulása helyére, a ferences szerzetesrendbe, sőt részese volt a rend újraéledésének és jelentős szerepet kapott annak újjáélesztésében.

Életében a történelem tükröződött: trianoni változásoktól a kommunizmus bukásáig, a hontalanná válástól a ferences rend újraindulásáig. Ezek a történések közvetlen hatással voltak életére, sorsára és bizonyos eseményekben pedig neki volt befolyása a változásokban. A trianoni békediktátum meglehetősen feldúlta a Magyarországi Szűz Máriáról Nevezett Ferences Rendtartomány életét. Házainak, intéz-

ményeinek jelentős része a mostani határokon kívül maradt. A pozsonyi hittudományi főiskolát Szombathelyre kellett költöztetni.

A gimnáziumot 1937-46 között Pozsonyban, Dunaszerdahelyen, majd Esztergomban végezte, ahol érettségizett. 1941 szeptemberében nyert felvételt a ferences rendbe. 1941-42-ben novícius Bucsuszentlászlón, 1946-50 között a Szombathelyi Ferences Teológiai Főiskolán tanult, közben 1949. június 18-án ünnepélyes fogadalmat tett. Tanulmányait 1950-52 között Budapesten, a Hittudományi Akadémián folytatta. 1953-ban teológiai doktori minősítést nyert (dolgozata: „Az amentia megítélése az egyházjogban. Az amentia megítélése az egyházi bírói gyakorlatban”).

1950-ben egy sötét korszak kezdődött. A szerzetesrendeket feloszlató önkény 1950. július 12-ről 13-ára virradó éjszaka érte el városunkat. A hatalom elvehette a rendházakat, a habitust, a külső kereteket, de a szívekben élő elköteleződést, a fogadalmakban megpecsételt szeretetet nem. Ez a belső hűség volt az, ami a legnehezebb időkben is éltette. Sill Aba Ferenc atya is ruhát cserélt, de belül nem változott. A megfélemlítésben és bizonytalan, kilátástalan időszakban készült hivatására: 1950. június 18-án a Szombathelyi Székesegyházban Kovács Sándor megyéspüspök pappá szentelte, a ferences provinciális felkérésére, valamint az egyházmegye teológusai közé került, hogy Isten szeretetének jelévé és eszközévé váljék. 2010-ben gyémántmisés-, és 2015-ben vasmisés jubileumát ünnepeltük. (A következő számban folytatjuk. Szerző: Dr. PácZ Miklós)

Hirdetések

Nagy szeretettel köszöntjük és fogadjuk plébániánk új káplánját Hajas Ámosz atyát. A zalaegerszegi Jézus Szíve ferences plébániáról jön közénk, és helyet cserél Asztrik atyával. Gazdag lelkipásztori tapasztalatára a mi közösségünk is számít, és örömmel fogadunk minden tanítást és erősítést a Lélek békéjében.

Augusztus 12-én este a 6 órás szentmise keretében emlékezünk Dr. Sill Aba egykori plébánosunk, egyházmegyénk és ferences közösségünk nagy tisztelettel övezett tagjára születésének 100. évfordulóján.

A szentmisét Márfi Gyula érsek úr celebrálja számos paptestvérrel együtt. Mindenkit szeretettel hívunk és várunk. Augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén hétköznapi szentmise rendet tartunk, de du. 17.00-kor is lesz szentmise. Ugyancsak ezen a napon Boldogasszonyba, Frauenkirchenbe zárándokolunk 50 testvérrel.